

NU TE TEME, CREDE NUMAI!

- *Învierea fiicei lui Iair, Duminica a 24-a după Rusalii* -

Deși pare abstractă, credința este concretă. Deși pare imposibilă, credința este reală. Deși pare grea, credința este ușoară. Deși pare oarbă, credința înseamnă lumină. Deși are origini divine, credința se împlinește pe pământ, prin oameni, în prezentul istoric. Constatăm însă că, de multe ori, credința noastră este atât de slabă și neputincioasă! Foarte des obstacolele, nereușitele sau problemele neașteptate ne aduc în pragul disperării și suntem gata să ne predăm fără a lupta pentru realizările sau năzuințele noastre! Cuvintele care le auzim în Sfânta Evanghelie: „Nu te teme, crede numai!”, rămân vii și încurajatoare. Dumnezeu ne-a pus să trăim în aceste vremuri deloc ușoare, când deși Biserica înalță rugăciuni și propovăduiește cuvântul Lui Dumnezeu, oamenii rămân surzi și orbi, nedorind să primească aceste adevăruri, pentru ca în lume să triumfe păcatul. Timpuri în care mulți oameni cinstiți și conștiincioși se confruntă cu sărăcia și numeroase probleme sociale, deși își fac datoria toată viața. Iar bolnavii, cheltuiesc averi întregi, dar rămân în continuare în suferință. Și timpuri în care adevărații credincioși sunt etichetați drept „habotnici” doar pentru faptul că își fac cruce în dreptul bisericii dragi, sau pentru faptul că participarea regulată la slujbele bisericii este o regulă pentru ei. Și totuși pentru fiecare dintre aceștia există un cuvânt veșnic de încurajare: „Nu te teme, crede numai!”. Se cuvine ca omul să primească orice dar de la Dumnezeu cu inimă curată și cu mulțumire. Se cere credință pentru a primi darul lui

Dumnezeu, deși, după mila Lui cea mare, Dumnezeu face bine oamenilor și când ei nu-și arată credința. Cerând omului credință, Dumnezeu ne dezvăluie vrednicia de ființă liberă și cuvântătoare. Cum ar fi omul liber și înțelegător dacă n-ar lucra și el de bunăvoie ceva spre

mântuire? Iar Dumnezeu cere de la om foarte puțin: credința în Dumnezeu cel viu, în dragostea Lui de oameni, care este totdeauna gata să se ofere omului și să facă pentru el totul, spre binele lui. Să ne ajute bunul Dumnezeu ca și credința noastră să devină vie, rugătoare și să atragă asupra noastră puterea Cerului, puterea lui Dumnezeu. Iar având această putere, fiecare dintre noi poate repeta cuvintele Apostolului: „Toate le pot întru Hristos, Cel care mă întărește”. Și atunci se întâmplă minuni și în zilele noastre: cel slab devine puternic, cel sărman – răbdător și curajos, cel șovăielnic – ferm și încrezător. Atunci nefericirea noastră se preschimbă, noi devenim puternici întru Hristos, atunci ne putem lua crucea și urma Mântuitorului. Să ne rugăm lui Dumnezeu să ne dea răbdare, ca și sufletele noastre să audă nu doar cuvintele de încurajare ale Mântuitorului: „Nu te teme; crede numai și te vei izbăvi”, dar și cuvintele nădejzii noastre: „Credința ta te-a mântuit. Mergi în pace!”. Amin!

SFINȚII ARHANGHELI MIHAIL ȘI GAVRIIL

Sfinții Arhangheli sunt așezați de Dumnezeu peste cetele îngeresti, având misiunea cea mai înaltă, împlinind voia Lui Dumnezeu pe pământ și să ajute oamenilor la împlinirea poruncile Lui. Ei au fost creați de Dumnezeu mai înainte de om și de lumea văzută, dar nu prin cuvânt, ci numai cât a gândit, Dumnezeu i-a și creat. Despre îngeri, Biserica ne învață că ei sunt „*duhuri slujitoare*” (Evrei, 1, 14), adică ființe fără de trupuri, slugi credincioase lui Dumnezeu și totodată prieteni și ocrotitori ai noștri, puși de Dumnezeu, pe drumul anevoios de la leagăn, la patria cerească, la „Cerul și pământul nou”, ce vor să fie. Cetele îngeresti sunt împărțite în trei ierarhii. Ierarhia cea mai de sus, aproape de Preasfânta Treime, este formată din Serafimi, Heruvimi și Tronuri. Ei stau în jurul tronului lui Dumnezeu înconjurați în văpaie de foc și fac cunoscută voia Lui îngerilor de mai jos. Ierarhia din mijloc este formată din Domnii, Puteri și Stăpânii. Ei domnesc peste îngerii de mai jos și stăpânesc puterile iadului și întreg Universul. Ierarhia cea mai de jos este formată din Începătorii, Arhangheli și Îngeri. Aceștia sunt cei mai aproape de oameni, cărora le fac cunoscută voia lui Dumnezeu și-i ajută să scape de cursele și atacurile îngerilor răi, adică de ispitele și amăgirile diavolilor. Sfinții Arhangheli sunt în număr de șapte și anume: Mihail, Gavriil, Rafail, Uriil, Salatiil, Gudiil și Varahiil. Dintre toți aceștia, cei mai cunoscuți sunt Arhangheli Mihail și Gavriil. Arhanghelul Mihail este numit „puterea Lui Dumnezeu” și are slujba de a păzi legea Lui Dumnezeu și de a birui puterea vrășmașilor.

Sfântul Arhanghel Gavriil este realizatorul unor porunci dumnezeiești de mare importanță pentru sufletele noastre. Lui i s-a încredințat vestea copleșitoare pentru îngeri și mai ales pentru oameni: întruparea lui Dumnezeu. El este interpretul către Dumnezeu al rugăciunilor Sfinților Părinți ai Maicii Domnului, Ioachim și Ana, se mai arată și preotului Zaharia și soției sale Elisabeta, întărindu-le nădejdea că vor avea ca urmaș pe Sfântul Ioan Botezătorul. Îngerul Gavriil este numit „bărbat-Dumnezeu” și aduce bunele vestiri de bucurie. El se prezintă Sfintei Fecioare Maria, ca sol al Dumnezeirii, aducându-i vestea nașterii lui Mesia. El este mesagerul păcii în lume și al bunăvoinții între toți oamenii și poartă un crin în mână. Sfinții Arhangheli sunt cei dintâi mijlocitori între Dumnezeu și oameni, sunt păzitorii noștri, ai familiilor creștine, ai mamelor, văduvelor și orfanilor. Să ne străduim să trăim o viață cinstită, pentru a fi aproape de îngeri, iar la judecată, ca martorii faptelor noastre, să ne ajute la mântuirea noastră. Biserica ne îndeamnă să cinstim îngerii buni precum cinstim și sfinții, să le ascultăm șoptele, să-i chemăm în ajutor și să rugăm fiecare pe Dumnezeu, să ne dea „înger de pace, credincios, îndreptător, păzitor sufletelor și trupurilor noastre”.

Sfântul ierarh Nectarie de la Eghina - 9 noiembrie

Sfântul ierarh Nectarie de la Eghina este unul din cei mai iubiți și căutați sfinți din Grecia de astăzi. S-a născut la 1 octombrie 1846, în orașelul Silivria de pe teritoriul Turciei. La botez, a primit numele de Anastasie, fiind al treilea copil din cei șapte pe care i-au avut părinții săi, Demos și Maria Kefalas. Primii ani de școală i-a făcut în orașelul natal, dovedindu-se un copil inteligent și dornic de învățură, foarte atras de biserică și sfințele slujbe. La vârsta de 14 ani, pleacă la Constantinopol, unde ucenicește în magazinul unui negustor, ducând o viață plină de privațiuni materiale, dar și de mângâiere duhovnicească. La vârsta de 20 ani, Sfântul Nectarie se retrage în insula Hios, ca învățător, timp de șapte ani educând micii săi elevi în lumina iubirii de neam și credință. În 1873, este primit ca frate la Mănăstirea „Nea Moni”, primind în 1877, când este hirotonit diacon, numele de Nectarie. În 1881, părintele Nectarie se întoarce la mănăstire cu diploma de bacalaureat, absolvind apoi și Facultatea de Teologie din Atena, în 1886, cu binecuvântarea și ajutorul Patriarhului Sofronie al Alexandriei, fiind apoi hirotonit preot și arhimandrit. În 1889, Părintele Nectarie va fi hirotonit episcop, având funcția de consilier patriarhal și slujitor al altarului bisericii „Sf. Nicolae” din Cairo (Egipt), unde dobândește bogate roade atât în plan pastoral, cât și administrativ. În

1890, este angajat ca preot predicator al Mitropoliei de Evia. În 1893 autoritățile bisericești îi încredințează conducerea Seminarului Teologic „Rizareion” din Atena, unde a schimbat profund concepția profesorilor despre modul în care trebuie educați elevii teologi. Ca un bun păstor, îi învață pe toți să își raporteze faptele și inițiativele la Mântuitorul Hristos. Puterea exemplului personal, blândețea și

viața sa sfântă au dus la schimbarea inimilor tuturor, elevi și profesori deopotrivă. Pensionat în 1908 din învățământ, Sfântul Nectarie se retrage în insula Eghina, urmându-și fiicele duhovnicești care, încă din 1904, primiseră binecuvântarea duhovnicului pentru a reînființa aici o mănăstire cu hramul „Sf. Treime”. Părintele a participat cu tot sufletul la acest nou început al vieții lui, dar și al obștii nou înființate. Păstorind cu dragoste turma cea cuvântătoare din întreaga insulă, timp de 12 ani, fiind iubit de toți cei care l-au cunoscut, Sfântul Nectarie a trecut la cele veșnice la 8 noiembrie 1920, fiind plâns de mulțime mare de călugări și credincioși. Cuviosul a fost canonizat de Patriarhia Ecumenică de la Constantinopol, în data de 20 aprilie 1961.

Pe cel născut în Silivria și ocrotitorul Eghinei, pe cel ce s-a arătat în vremurile din urmă prieten adevărat al virtuții, pre Sfântul ierarh Nectarie să-l cinstim cei credincioși ca pe un dumnezeiesc slujitor al lui Hristos, că izvorăște bogate vindecări celor ce strigă cu evlavie: Slavă lui Hristos, Celui care te-a slăvit! Slavă Celui ce minunat te-a arătat! Slavă Celui care lucrează prin tine tuturor tămăduirii! **Troparul**

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 11 noiembrie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 13 noiembrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 14 noiembrie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	17:00	Vecernie cu litie
Duminică 15 noiembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă

Poveste cu două fețe

Astăzi am găsit o monedă. Era de 1 ban, m-am uitat la ea, m-am aplecat, am ridicat-o și am văzut că e urâtă, murdară, veche, fără valoare și cel mai important, avea două fețe. Am studiat-o și m-am gândit că pot să o schimb total. Așa că am spălat-o, am curățat-o, am șters-o frumos, i-am dat luciu, am făcut-o să scilipească precum aurul. Dar, mi-am dat seama că, deși am vrut eu s-o fac unică, să o ridic în ochii lumii, de fapt ea a rămas tot fără valoare. Era tot o monedă de 1 ban, și cel mai important, avea două fețe. În viață, cunoști asemenea oameni pe care îi ridici, îi cureți, îi prezinți în fața lumii foarte lucioși și cu o poziție socială bună. Dar, ei rămân aceiași oameni, fără valoare și ba mai mult, cu două fețe.

Coșul cu struguri

O femeie săracă, trecea odată pe lângă o vie plină de struguri. „Cât mi-aș dori, zise femeia, să am un ciorchine din aceștia!”, își zise ea. În acea clipă, stăpânul viei trecea pe acolo. După ce o salută, îi spune: „Doamnă, ai dori cumva un ciorchine?”. Și la răspunsul ei afirmativ, s-a aflat în vie ca să taie ciorchini. Și femeia așteptă cinci minute, zece; un sfert de ceas a trecut, fără ca stăpânul viei să se întoarcă. În cele din urmă, i-a fost greu să mai aștepte, gândindu-se că acela o uitase și, a dat să plece. Dar, iată, că în aceeași clipă, încărcat cu un paner plin cu struguri aleși, i-a ieșit înainte stăpânul și i-a spus zâmbind: „Iartă-mă că am întârziat! Dar am vrut să-ți aleg niște struguri buni”. De multe ori, în rugăciunea noastră, cerem ceva de la Dumnezeu. Dar neprimind răspuns imediat, credem că Dumnezeu ne-a uitat. Însă după puțin timp, răspunsul vine, plin de îmbelșugare și binecuvântare, cum nici nu ne-am fi putut închipui. Și ne cuprinde atunci o rușine pentru împușinarea credinței noastre! Dumnezeu întârzie, vrea să ne umple coșul cu bunătățile Sale, înainte de a-l oferi sufletului nostru, care a cerut doar un ciorchine.

Mă supăr doar când vreau eu

Un călugăr era irascibil. Se supăra foarte repede, aproape din orice. Deși se ruga neîncetat lui Dumnezeu să îl scape de supărare, de fiecare dată când se ridica de la rugăciune, se mânia pe unul dintre frați. La un moment a îndrăznit să-l spună lui Dumnezeu: „Doamne, nu Te-am rugat eu să mă scapi de supărare? De ce mă lași să mă cert cu frații așa des?”. Dumnezeu i-a răspuns: „Cum vrei tu să exersezi refuzul supărării fără materie primă? Nu Mi-ai spus tu să te scap de supărare? De aceea îți trimit mereu pe cineva, ca să ai ocazie să nu te superi chiar dacă îți dă motiv. Nu poți să înveți să înoți într-un bazin fără apă. Tot așa este și cu răspunsul Meu la rugăciunile tale! Numai tu ești stăpân pe reacțiile tale”. Călugărul s-a luminat și de atunci își spunea mereu: „Mă supăr doar când vreau eu”.

Și așa a scăpat călugărul de supărare.

